

τιμώρησε τὸν Μίδαν δούς εἰς αὐτὸν ὄτα ὄνου.

Ἡ ἀποτυχία τοῦ Πανὸς δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν Μαρσίαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδίδοτο ἡ εὐρεσις τοῦ αὐλοῦ. Ὁ Ἀπόλλων νικήσας καὶ τὸν αὐθάδη Μαρσίαν ἐξέδαρε ζῶντα καὶ ἐκρέμασε τὸ δέρμα του ἐν τινι σπηλαίῳ. Ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Μαρσίου ἐσχηματίσθη ποταμὸς ὁ ἀπ' αὐτοῦ Μαρσίας ἰνομασθεῖς, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὕδατα ἦσαν κοκκινωπά. Διὰ τῆς τιμωρίας ταύτης τοῦ Μαρσίου οἱ ἀρχαῖοι ἤθελον νὰ παραστήσωσιν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἴηαι αὐστηρὰ καὶ ἀδυσώπητος.

Ὁ Ἀπόλλων ἦτο καὶ δεινὸς τοξότης. Διὰ τῶν βελῶν του ἐφόνησε τὸν τρομερὸν ὄφιν Πύθωνα, ἐξ οὗ καὶ Πύθιος ὠνομάσθη καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς νίκης ταύτης ἐτελοῦντο ἐν Δελφοῖς κατὰ τετραετίαν οἱ περιφήμοι Πυθικοὶ ἀγῶνες.

Εἰς τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεδίδοτο οἱ ἀφνίδιοι καὶ πρόωροι θάνατοι τοῦ ἄρρενος φύλου καὶ πᾶσαι αἱ λοιμικαὶ ἀσθένειαι.

Ὁ Ἀπόλλων ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξεικονίζων τὸν ἥλιον καὶ ὡς τοιοῦτος ἐζωγραφεῖτο καθήμενος ἐπὶ ἄρματος φωτοβόλου, συρομένου ὑπὸ τεσσάρων ἵππων. Ὡς θεὸν δὲ τῶν ὥραιων τεχνῶν εἰκονίζουσιν ὡς νέον γυμνὸν, εὐειδέστατον, ῥωμαλέον, φέροντα ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς στέφανον δάφνης, διὰ δὲ τῆς χειρὸς κρατοῦντα λύραν.

Ἡ παρούσα εἰκὼν ἐλήφθη ἐκ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Βελθεδέρε εὐρεθέντος τῷ 1503 ἐν Ἰταλίᾳ. Παριστᾷ δὲ τὸν θεὸν, ἀμέσως μετὰ τὸν φρόνον τοῦ δράκοντος, στηριζόμενον ἐπὶ κορμοῦ δένδρου, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται ὄφιν, σύμβολον τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ καταβαλλομένων δυνάμεων τοῦ σκότους. Ἐν τῇ ἀριστερᾷ φέρει τὴν αἰγίδα, σύμβολον τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης, ἢ κατ' ἄλλους τὸ τόξον.

Ἰερά τοῦ Ἀπόλλωνος ἦσαν ἡ δάφνη, ὁ κύκνος, ὁ δελφίν, οἱ τέττιγες, ὁ κόραξ, ὁ πετεινός, ὁ λύκος καὶ ἄλλα.

Τόποιοι ἀφιερωμένοι τῷ Ἀπόλλωνι ἦσαν οἱ Δελφοὶ, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ περίφημον μαντεῖον, ἡ Δῆλος, ἔνθα ἐγεννήθη, ὁ Ἐλικὼν, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διέτριβον αἱ Μοῦσαι καὶ ἄλλοι.

Σημ. Σ. Ἐφ. Παίδων. Παρέχοντες εὐχαρίστως φιλοξενίαν εἰς τε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐπιτυχῆ μεταφράσιν τ' ὁ ἐπιστέλλοντος Κ. Γ. Κ. εἰς τὰς στήλας τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων, τὸν παρακαλοῦμεν πρῶτον μὲν νὰ γράψῃ εἰς γλῶσσαν χαμηλοτέραν, διότι ἡ Ἐφ. τῶν Παίδων εἶναι διὰ τὰ παιδιὰ ὄλων τῶν τάξεων τῆς

κοινωνίας, δεύτερον νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ—διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἤμεθα ἐν ἀγνοίᾳ τῶν προσώπων, ἅτινα συνεισφέρουσιν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Ἐφ. ταύτης: τὸν συγχαίρομεν δὲ ἐκ μέσης καρδίας διὰ τὴν πρὸς τὰ καλὰ αὐτοῦ ἐφесιν καὶ τῷ εὐχόμεθα μεγαλειότεραν χρησιμότητα εἰς τὸ μέλλον.

Ἀθῆναι τῇ 30 Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τὸν συντάκτην τῆς
«Ἐφημερίδος τῶν Παίδων».

Ἄξιότιμε Κύριε,

Ἦμην δεκαετής, ὅτε ἀγγελία τις περιήλθεν εἰς χειράς μας, ἀγγέλλουσα τὴν ἐκδοσιν ἐφημερίδος συντασομένης διὰ παιδιὰ. Μετὰ τὴν ἀγγελίαν εἰς χειράς καὶ πρὶν ἔτι ἀποπερατώσω τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς ἔτρεξα πρὸς τὸν ἐν τοῖς κόλποις Ἀβραάμ εὐρισκόμενον ἤδη πατέρα μου καὶ θερμῶς παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ συνδράμῃ τὸ ἔργον.

Διὰ νὰ μὴ μακρηγορῶ, λέγω μόνον ὅτι δεκαετηρὶς ἔκτοτε παρήλθεν, καθ' ἣν τακτικῶς ἐλάμβανον τὴν ἐφημερίδα ταύτην, καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ αὐτὴν ὁ ἀδελφός μου. Ἐκτὸς δὲ τῆς μεγίστης ὠφελείας, ἣν ἀπέκτησα κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, νεανίας τώρα, δὲν διστάζω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ νῦν ἔτι πολλάκις, φιλιαναγνώστης ὡς εἶμαι, ἀναγινώσκων τὴν ἐν λόγῳ Ἐφημερίδα, πολὺς ἐξ αὐτῆς ὠφελίμους ἀρούμαι γνώσεις. Πρὸς ἐλαχίστην δὲ ἀντιστάθμισιν τῆς ὠφελείας ταύτης, ἐνόμισα ὅτι ἡδυνάμην καὶ γὰρ ἐνίοτε νὰ συνεισφέρω τὸ ἐπ' ἐμοὶ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, ὃν ἡ Ἐφημερίς σας προτίθεται.

Κύριε συντάκτη, πολλοὶ ἐναυθὰ περιφρονοῦντες τὰς μεταφράσεις, προσπαθοῦσιν, ἂν ποτε γράψωσί τι, νὰ ἴηαι, ἢ τοῦλάχιστον νὰ φανῇ ὅτι εἶναι, γέννημα τῆς ἰδίας αὐτῶν κεφαλῆς καὶ ἀπόρροια τῶν γνώσεών των. Δὲν κατακρίνω αὐτούς: ἕκαστος ἔχει τὰς ἰδέας του: λέγω μόνον ὅτι ἔχω τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ συγκαταλέγωμαι μεταξὺ ἐκείνων. Νομίζω ὅτι πολὺ ὠφελιμώτερος ἔσομαι μεταδίδων ὅσα καλὰ καὶ ὠφέλιμα ἀπαντῶ εἰς ξένους συγγραφεῖς, ὢν τὰ ἐνδοξα ὀνόματα εἶναι τὸ ἄριστον ἐχέγγυον ὑπὲρ τῆς ἀδιστακτοῦ παραδοχῆς τῶν σκέψεών των, παρ' ἡμῶν τοῦλάχιστον, τῶν καθορώντων τὴν ἡμετέραν σιμκρότητα ἀπέναντι τοῦ ὕψους ἐκείνων.

Ὑπὸ τοιούτων σκέψεων δρῶνόμενος, ἀπεφάσισα, τῇ ὑμετέρᾳ βεβαίως συγκαταθέσει, ἀπανθίζων τὰ μᾶλλον ταῖς ἀρχαῖς τῆς ὑμετέρας Ἐφημερίδος συνάδοντα τεμάχια νὰ πέμπω ταῦτα ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν ὡς καὶ ἄλλοτε,

παιδίον ἔτι, ἔλαβον δις τὴν τόλμην νὰ πράξω.

Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι εὐμενῶς θέλετε δεχθῆ τὴν ἐλαχίστην ταύτην προσφοράν, ὡς καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς διακεκριμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως, νέου, σήμερον εἰσερχομένου πράγματι εἰς τὸν βίον καὶ ἀναγράψαντος ἐπὶ τῆς θύρας αὐτοῦ τὴν Εὐαγγελικὴν ταύτην ἀρχήν, «Ἄγαπᾶτε ἀλλήλους.»

K. F. K.

ΩΦΕΛΙΜΟΤΗΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(Ἐκ τοῦ Ῥόλλεν)

Βεβαίως οὐχὶ ἄνευ λόγου ἡ ἱστορία πάντοτε ἀνεγνωρίσθη ὡς εὖ φῶς τῶν καιρῶν, ἡ ἀποθήκη τῶν γεγονότων, ὁ πιστὸς μάρτυς τῆς ἀληθείας, ἡ ἀρχὴ τῶν καλῶν συμβουλῶν καὶ τῆς συνέσεως, ὁ κανὼν τοῦ πολιτεύεσθαι καὶ τῶν ἠθῶν.

Ἄνευ αὐτῆς, περικεκλεισμένοι εἰς τὰ ὅρια τοῦ αἰῶνος καὶ τῆς χώρας, ἐν οἷς ζῶμεν, περικεκλεισμένοι εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν ἰδίων ἡμῶν γνώσεων καὶ τῶν ἰδίων ἀντιλήψεων ἠθέλομεν μένει πάντοτε ἐν εἰδει νηπιότητος, ἀποξενούσης ἡμᾶς τῆς παρατηρήσεως τοῦ λοιποῦ κόσμου, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ πάντων τῶν πρὸ ἡμῶν γεγονότων καὶ παντὸς τοῦ περιτοιοῦντος ἡμᾶς.

Τί εἶναι ἡ μακροτέρα ζωὴ, ἢ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζῆσῃ; τί εἶναι ἡ ἔκτασις τῆς χώρας ἢν κατέχομεν, ἢ ἢν δυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν; τί ἄλλο, ἢ ἐν σμικρῶν ἀπαρατήρητον ἀπέναντι τῶν εὐρυχωρῶν χωρῶν τῆς οἰκουμένης, καὶ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν αἰῶνων, οἵτινες διαδέχονται ἀλλήλους ἀπὸ καταβολῆς κόσμου;

Ἐν τούτοις εἰς τὸ ἀπαρατήρητον ἔκεινο σημεῖον ἠθελον περικλείεσθαι αἱ γνώσεις μας, ἂν δὲν ἐπεκαλούμεθα εἰς βοήθειάν μας τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἥτις μᾶς περιγράφει πάντας τοὺς αἰῶνας καὶ πάσας τὰς χώρας· ἥτις μᾶς σχετίζει μεθ' ὅλων, ὅσοι ὑπῆρξαν μεγάλοι ἐν τῇ ἀρχαιότητι· ἥτις θέτει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας πάσας αὐτῶν τὰς πράξεις, πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις, πάσας αὐτῶν τὰς ἀρετὰς καὶ πάντα τὰ σφάλματα· ἥτις τέλος διὰ τῶν σκέψεων, ἃς μᾶς χορηγεῖ, ἢ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάμνωμεν, μᾶς παρέχει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ προβλεπτικότητα, πολὺ ἀνωτέραν τῶν μαθημάτων τῶν ἐμπειροτάτων διδασκάλων.

Ἡ ἱστορία καλῶς διδασκομένη καθίσταται σχολεῖον ἠθικῆς δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Αὕτη μᾶς περιγράφει τὰ ἐλαττώματα, ἀφαιρεῖ

τὸ προσωπεῖον τῶν ψευδῶν ἀρετῶν καὶ τῶν δημοτικῶν προλήψεων, διασκεδάζει τὴν μαγείαν τοῦ πλοῦτου, τὴν ματαιὰν ταύτην λάμπιν τὴν ἀποτυφλοῦσαν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἀποδεικνύει δι' ἀπείρων παραδειγμάτων, πιστικωτέρων ὄλων τῶν συλλογισμῶν, ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶναι μέγα καὶ ἐπαίνετον, ἢ ἡ τιμὴ καὶ ἡ χρηστότης. Ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ οἱ μᾶλλον διεφθαρμένοι τῶν ἀνθρώπων δὲν δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν εἰς τὰς μεγάλας καὶ ὠραίας πράξεις, τὰς ὁποίας ἡ ἱστορία παρουσιάζει, μᾶς κάμνει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι τὸ ἀληθὲς ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅτι αὕτη τὸν ἀναδεικνύει ἀληθῶς μέγαν καὶ ἀξιότιμον. Ἡ ἱστορία ἐπὶ τέλος μᾶς διδάσκει, σεβόμενοι τὴν ἀρετὴν, νὰ διακρίνωμεν τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν λάμπιν διὰ μέσου τῶν ρακῶν τῆς πενίας, τοῦ σκότους, τῆς καταφορᾶς τῆς τύχης καὶ αὐτῆς ἐνίοτε τῆς δυσφημίας καὶ ἀτιμώσεως· ὡς τοῦναντίον ἐνσπείρει ἀποστροφήν καὶ φρίκην κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἂν τοῦτο ἤθελε τύχη νὰ ὑπάρχη ἐν ἄτομον ἐκλαμπρον, περιπόρφυρον καὶ καθήμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου.

K. F. K.

Η ΜΑΝΑΘΗ.

«Τί περίεργον ἴψαρι!» ἀκούω τινὰς τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μου ἐκφωνοῦντας εἰς τὴν θεὰν τῆς προκειμένης εἰκόνης. Καὶ ὁμῶς, μικροί μου φίλοι, τὸ περίεργον τοῦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ἴψαρι δὲν εἶναι ἰχθύς, ἀλλὰ ζῶον ἀνήκον εἰς τὴν αὐτὴν ὁμοταξίαν εἰς τὴν ὁποίαν καὶ σεῖς ἀνήκετε, — τὴν τῶν θιλαστικῶν.

Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς τοῦ ζῆ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὅπου κολυμβᾷ μὲ μεγίστην εὐκολίαν, ἀλλ' ὁμῶς εἶναι θερμόαιμον καὶ ἀναπνέει οὐχὶ διὰ σπαράχων, ὅπως οἱ ἰχθύς, ἀλλὰ διὰ πνευμόνων ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Εἶναι δὲ τῷ ὄντι περίεργον ζῶον διότι οὔτε λαίμων ἔχει οὔτε ἐξωτερικὰ ὦτα, πλὴν δύο ὀπῶν, οὔτε σκέλη, οὔτε βραχίονας καὶ ὀφθαλμούς μικροτάτους, τὸ δὲ δέρμα τοῦ φέρει πολὺ ὀλίγας τρίχας καὶ ταύτας ἐπὶ τῆς βράχεως.

Ἄλλ' ἐνῶ δὲν ἔχει βραχίονας, ἔχει χεῖρας καὶ πόδας πολὺ χρήσιμους. Ὀνομάσθη δὲ Μανάθη, διότι τὰ ἐμπρόσθια μέλη του ὁμοιάζουν μὲ χεῖρας· καλεῖται προσέτι καὶ θαλασσιὰ ἀγελάς· ζῆ δὲ συνήθως εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν τροπικῶν θαλασσῶν καὶ ποταμῶν, ὡς λ. χ. τὴν Ἀμαζῶνα, τὸν Ὀρινάκον κλ. καὶ συχνάκις κά-